

нието, въ което се намиралъ, било опасно. И той тръпералъ, като мислѣлъ за домашнитѣ си.

■ Индианецътъ изминалъ десетина крачки и се спрѣлъ: забѣлѣзалъ нѣщо на земята. Той се навелъ

и го подигналъ. При свѣтлината на огъня Бенъ видѣлъ, че това било костъ, хвърлена снощи отъ тѣхъ.

Индианецътъ се повърналъ при другаритѣ си, за да имъ покаже намѣрената костъ, доказателство, че тукъ сж били бѣжанци. Въ това врѣме Бенъ се възползувалъ да се измъкне и се върне назадъ. Какъ сладко спѣли дѣцата! Даже и майката спѣла дълбоко и безгрижно.

Да ги буди ли? Да бѣгатъ ли? Бенъ рѣшилъ да ги остави да поспятъ, додѣто се разсъмне. И, когато се зазорило, той събудилъ майка си и ѝ разказалъ всичко. Дватамата рѣшили да събудятъ Лина и да се съвѣтватъ съ нея, какво да правятъ.

— „Какво да се прави! Сигуръ ще паднемъ въ ржцѣтъ на индианцитѣ: невъзможно е да избѣгаемъ“, завършилъ Бенъ.